

Arrest

nr. 244 449 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waarbij de beschikking van 27 februari 2020 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 22 maart 2019.

1.3. Op 29 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en een soennitische moslim te zijn. U bent geboren op 4 april 1993 in Khan Younis in de Gazastrook. U groeide op in Deir al-Balah in de Gazastrook. In 2011 ging u in Egypte tandheelkunde studeren aan de Sinai universiteit. Tijdens uw studies reisde u een drietal keer heen en weer tussen Egypte en de Gazastrook. Nadat u afstudeerde keerde u eind januari 2017 van Egypte terug naar Deir al-Balah.

Op 10 september 2017 huwde u vanop afstand met A.(...) A.(...) (CGVS X, O.V. X), die in 2015 in België als vluchteling erkend werd en van Palestijnse afkomst is.

U deed stage in verschillende overheidsklinieken gelinkt aan Hamas in de Gazastrook van 28 februari 2017 tot 28 februari 2018. De dokters met wie u moest samenwerken beschuldigden u ervan ongelovig te zijn omwille van uw kledij en uw stijl. Dokters wilde niet met u samenwerken en patiënten wilden niet door u behandeld worden omdat u geen hoofddoek droeg. Uiteindelijk droeg u toch een hoofddoek tijdens uw stage omdat u uw diploma wilde behalen. Ook met uw familie had u geregeld ruzie over het dragen van een hoofddoek en make-up.

Een familieconflict is de tweede reden voor uw vertrek. O.(...) M.(...) A.(...), de zoon van een neef en nicht van uw ouders, kreeg op 6 augustus 2017 ruzie met A.(...) R.(...) A.(...) A.(...). Er ontstond een vechtpartij waarbij O.(...) M.(...) A.(...) per ongeluk A.(...) R.(...) A.(...) A.(...) doodde met een mes. De familie A.(...) A.(...) wou wraak nemen en viel diezelfde dag het huis van O.(...) aan, waarbij uw nicht beschoten werd en gewond geraakte. O.(...) gaf zich de dag van het incident aan bij de overheid en werd veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf, maar de familie A.(...) A.(...) wil uit wraak het leven nemen van een lid van de familie A.(...). Verzoeningspogingen mislukten en de familie A.(...) A.(...) bedreigt sinds begin 2018 de familie A.(...). Aangezien u tot de familie A.(...) behoort vreest u voor uw leven omwille van deze bloedwraak.

De derde reden voor uw verzoek om internationale bescherming is de algemene situatie in de Gazastrook. U verklaarde dat de situatie recent geëscaleerd is en dat u bij terugkeer niets hebt. U vreest geen werk te kunnen vinden en uw mening niet te kunnen uiten omdat Gaza in handen is van milities die zich verbergen achter religie. Voorts vreest u bij terugkeer gearresteerd of gedood te worden door Hamas omdat u als afvallige beschouwd wordt.

Op 12 juni 2018 verliet u de Gazastrook en ging u naar Egypte. U reisde gedurende uw volledige reis op legale wijze. U verbleef bij een vriendin in Egypte tot 5 juli 2018, waarna u naar de Verenigde Arabische Emiraten reisde en daar bij familieleden verbleef tot 3 augustus 2018. Die dag reisde u via Istanboel naar België met uw paspoort en een visum voor studies. U kwam diezelfde dag aan in België en deed een verzoek om internationale bescherming op 20 augustus 2018.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, een kopie van uw vorige paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, documenten met betrekking tot uw studies in de Gazastrook en Egypte, een certificaat met betrekking tot uw stage, uw licentie van tandheelkunde, een document met betrekking tot het conflict met de familie A.(...) A.(...) en een voorwaardelijke toelatingsbrief van de VUB.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Wat betreft de problemen die u gekend zou hebben omdat u beschouwd werd als ongelovige en die u om dezelfde redenen vreest in geval van terugkeer naar de Gazastrook, dient opgemerkt te worden dat deze niet volstaan om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. U verklaarde dat dokters niet met u wilden samenwerken en dat patiënten niet door u wilden behandeld worden omdat u geen hoofddoek droeg. Uiteindelijk droeg u toch een hoofddoek tijdens uw stage omdat u uw diploma wilde behalen. Ook met uw familie had u geregeld ruzie over het dragen van een hoofddoek en make-up. Hoewel u herhaaldelijk verwees naar het hebben van een andere stijl, mening en mentaliteit, blijkt uit uw verklaringen dat u het telkens over uw kledingstijl – meer specifiek het al dan niet dragen van een hoofddoek - en uiterlijk had (CGVS, p. 13-15, 20, 21). Hieromtrent moet vooreerst worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen (bv. kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de in uw land heersende culturele normen en waarden en algemene in uw land geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Het dragen van bepaalde kledij en make-up kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

Het CGVS merkt hieromtrent nog op dat u niet verplicht bent om in een aan Hamas gelinkte kliniek te werken. U verklaarde zelf dat u in een privékliniek hebt proberen werken met en zonder hoofddoek (CGVS, p. 16). Dat enkel uw verblijfskosten werden vergoed en dat ze u al het werk lieten doen omdat u net afgestudeerd was, waardoor u met deze job stopte, valt weliswaar te betreuren, maar dit zijn factoren die niets te maken hebben met de door u aangehaalde behandeling op basis van uw uiterlijk en gepercipieerde ongelovigheid. Uw bewering dat u geen werk kon of kan vinden in de Gazastrook (CGVS, p. 16, 20) overtuigt niet, gezien u op 28 februari 2018 uw stage voltooide, op 18 april 2018 uw licentie om tandheelkunde uit te oefenen verkreeg (zie door u neergelegde documenten) en reeds op 12 juni 2018 de Gazastrook verliet. Dat u nog geen twee maanden nadat u de licentie verkreeg die u toeliet uw beroep uit te oefenen zou concluderen dat het onmogelijk was om een job te vinden lijkt dan ook bijzonder voorbarig.

Voorts dient er nog op gewezen te worden dat er op basis van uw voorgeschiedenis van en uw familiale context evenmin redenen zijn om aan te nemen dat uw fundamentele rechten zouden worden geschonden bij terugkeer naar de Gazastrook. Immers blijkt uit uw verklaringen slechts dat u ruzies en discussies had met uw ouders, vooral met uw moeder, over het al dan niet dragen van een hoofddoek en make-up (CGVS, p. 14), wat niet voldoende zwaarwichtig is om te wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient tevens te worden opgemerkt dat u als jonge vrouw de mogelijkheid kreeg om zelfstandig in het buitenland te studeren en dat uw ouders deze studies financierden (CGVS, p. 10), wat er allerminst op wijst dat uw familie bijzonder conservatief is.

Het CGVS besluit dan ook dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij uw terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden.

U slaagde er evenmin in aannemelijk te maken dat u gedood of gearresteerd zou worden door Hamas bij terugkeer omdat u beschouwd zou worden als ongelovige of afvallige (CGVS, p. 21, 22). Uit uw

verklaringen over de problemen die u had in de aan Hamas gelinkte klinieken waar u stage deed (CGVS, p. 12-16), met name dat dokters weigerden met u samen te werken, de kamer verlieten wanneer u binnenkwam alsof ze iets vies zagen en een droog gezicht hadden in uw aanwezigheid en dat patiënten weigerden door u behandeld te worden omdat u geen hoofddoek droeg en als ongelovige werd beschouwd, kan geenszins een dergelijk risico geconcludeerd worden. Gevraagd of u behalve deze problemen op uw werk ooit nog problemen gehad hebt met organisaties van Hamas of personen gelinkt aan Hamas, zei u slechts dat u op straat opmerkingen en vuile woorden te horen kreeg omwille van uw stijl (CGVS, p. 21), wat evenmin wijst op een risico om gedood of gearresteerd te worden. Hoewel u verklaarde dat u door Hamas ook als afvallige zou gezien worden omdat u naar Europa, naar landen van ongelovigen vertrok (CGVS, p. 21), slaagde u er niet in deze vrees te personaliseren of te concretiseren. Uw bewering dat u zou gezien worden als een persoon die nieuwe ideeën kreeg en deze ideeën in de Gazastrook zou gaan verspreiden is louter een blote bewering die u geenszins op een objectieve manier heeft kunnen staven. Voorts stelt het CGVS vast dat u zichzelf nog steeds als een soennitische moslima omschrijft en dat uw kledingstijl in België dezelfde is als de stijl die u in de Gazastrook had (CGVS, p. 3, 20, 21). Rekening houdend met het feit dat u tijdens uw eerdere verblijf in de Gazastrook geen zwaarwichtige problemen heeft gehad omwille van uw stijl en gepercipieerde ongelovigheid en dat u zonder problemen op legale wijze de Gazastrook kon verlaten om naar Egypte te reizen (CGVS, p. 11), zijn er geen elementen die erop wijzen dat u in het geval van uw terugkeer gedood of gearresteerd zou worden.

Met betrekking tot uw vrees gedood te worden omwille van het conflict tussen de families A(...) en A(...) A(...) dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en neergelegde documenten niet overtuigen. Vooreerst stelt het CGVS vast dat u slechts één document neerlegde ter ondersteuning van uw verklaringen, met name een document opgesteld door personen die bemiddelden bij het conflict, en dat uit vertaling van dit document en uit uw eigen verklaringen blijkt dat het op uw vraag werd opgesteld (CGVS, p. 19) en dateert van 25 september 2018, wat na uw verzoek om internationale bescherming is. Bijgevolg heeft dit document een gesolliciteerd karakter en is het opgesteld in functie van uw verzoek om internationale bescherming, wat de objectieve bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Voorts wordt de beschieting van de woning waarbij de zus van O(...) gewond zou geraakt zijn, het enige gewelddadige incident dat volgens uw verklaringen plaatsgehad zou hebben na de dood van A(...) R(...), vreemd genoeg niet vermeld in dit document. Ook de naam van de gedode persoon wordt niet vermeld in het document, er wordt slechts vaagweg gesproken over de dood van een familielid van de familie A(...) A(...). Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen op bepaalde essentiële punten niet overeenstemmen met de inhoud van dit document. Zo verklaarde u herhaaldelijk dat O(...), A(...) R(...) doodde met een mes of steekwapen ("wit wapen" of "blank wapen", CGVS, p. 16, 18). Volgens het door u neergelegde document gebeurde dit echter middels een kogel. Voorts verklaarde u dat de ruzie tussen O(...) A(...) en A(...) R(...) A(...) A(...) ontstond toen A(...) R(...), O(...) aan het pesten was over het feit dat zijn familie dom was en al hun eigendommen en gronden had verloren (CGVS, p. 18). Volgens het door u neergelegde document ging het conflict tussen de twee families echter over een stuk grond gelegen in de stad Gaza. Toen u erop gewezen werd dat dit niet hetzelfde is als wat u verklaarde, zei u slechts dat ze het misschien anders verwoord is in het document en dat de ruzie ging over de grond die ze verloren (CGVS, p. 18). Dit vergoelijkt de verschillende verklaringen over de oorzaak van het conflict echter niet, de vaststelling blijft immers dat er in het document sprake is van een conflict over een specifiek stuk grond in de stad Gaza, terwijl u sprak over pesterijen over het verlies van eigendommen en gronden in het algemeen. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en het document tasten de geloofwaardigheid van uw beweringen ernstig aan.

Gevraagd naar andere documenten met betrekking tot het probleem zei u dat u er geen had en stelde u zich de vraag welke andere documenten er kunnen zijn bij zulke problemen (CGVS, p. 17). Toen u gevraagd werd of er documenten zijn met betrekking tot de veroordeling van O(...), repliceerde u dat u geen advocaat bent die zulke documenten kan vragen, dat u dergelijke documenten niet kan gaan vragen aan Hamas en dat de familie van O(...) verdween (CGVS, p. 17). Dit alles vergoelijkt het ontbreken van deze documenten echter niet. Uw eigen familie, die neutraal is ten opzichte van Hamas (CGVS, p. 16) verblijft immers nog in de Gazastrook, bijgevolg kan verwacht worden dat zij dergelijke documenten kunnen bekomen voor u. Gevraagd of er in de pers geschreven werd over de dood van het familielid van de familie A(...) A(...) of de aanval op het huis van O(...)s familie, zei u dat iedereen sprak over dat incident en dat het CGVS het kan nakijken (CGVS, p. 17). Toen u erop gewezen werd dat het uw verantwoordelijkheid is om bewijzen en documenten neer te leggen, antwoordde u slechts ontwijkend dat u een bewijs meebracht, verwijzend naar het hierboven besproken document (CGVS, p. 17). Op de vraag waar het incident kan nagekeken worden, antwoordde u slechts vaagweg dat het waarschijnlijk op het internet staat, later zei u dan weer expliciet dat het nieuws hierover op het internet

staat (CGVS, p. 17, 19). U werd erop gewezen dat het aan u is om afdrucken of internetlinks te bezorgen aan het CGVS en u werd geïnformeerd hoe u dergelijke informatie kon bezorgen aan het CGVS (CGVS, p. 17, 19). Er dient echter vastgesteld te worden dat u tot op heden geen artikels, internetlinks of bijkomende documenten met betrekking tot het beweerde conflict hebt neergelegd. Dat u enerzijds beweert dat er informatie over dit conflict op het internet staat, maar anderzijds ondanks de herhaaldelijke expliciete vraag van het CGVS deze informatie niet neerlegde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de derde reden voor uw verzoek om internationale bescherming, met name de algemene situatie in de Gazastrook die de laatste tijd verslechterd is (CGVS, p. 20), dient opgemerkt te worden dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in de Gazastrook niet volstaat om een individuele vrees voor vervolging aan te tonen. Gevraagd wat u zelf vreest met betrekking tot de algemene situatie, verklaarde u dat u er niet aan werk kan geraken, dat u uw mening niet mag uiten omdat de Gazastrook in handen is van milities die zich verbergen achter religie en dat u er een hoofddoek moet dragen, wat elementen zijn die hierboven reeds besproken werden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort te zijn.

U verklaarde dat u geen toekomst heeft in Gaza, dat u niks heeft in geval van terugkeer en dat u niet aan werk kan geraken (CGVS, p. 20). Aan deze beweringen kan echter geen geloof gehecht worden. Uw bewering geen werk te kunnen vinden werd hierboven reeds besproken. Er dient voorts opgemerkt

te worden dat u in Gaza samen met uw ouders en uw jongere zus verbleef in een appartement dat eigendom is van uw familie, dat uw ouders daar nog steeds verblijven en dat u continu contact hebt met uw ouders (CGVS, p. 6-8). Uw vader en moeder waren respectievelijk boekhouder in een elektriciteitsbedrijf en hoofd van de afdeling vrouwen en nieuwgeborenen in een ziekenhuis, zijn beiden gepensioneerd en krijgen een pensioenuitkering (CGVS, p. 5). Uw ouders financierden uw studies en verblijf in Egypte volledig, zo bedroegen enkel en alleen de inschrijvings- en registratiekosten 19.000 Egyptische pond (ongeveer 1000 EUR) per semester of per jaar (CGVS, p. 10). Uw ouders onderhouden momenteel ook nog uw jongere zus, die aan de universiteit studeert (CGVS, p. 5). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u een familiaal netwerk heeft buiten de Gazastrook, met onder meer uw echtgenoot in België, ooms in Denemarken, de Verenigde Staten en Tunesië, tantes in Duitsland en Egypte en een neef in de Verenigde Arabische Emiraten (CGVS, p. 7, 11). Uw familie in de Verenigde Arabische Emiraten betaalde uw reis van Egypte naar de Emiraten en u was hun gast gedurende ongeveer een maand (CGVS, p. 4, 11). Uw echtgenoot betaalde uw reis van de Emiraten naar België (CGVS, p. 11). Uit al deze elementen blijkt dat u niet in precaire omstandigheden leefde in de Gazastrook en dat u steun kreeg van familieleden binnen en buiten de Gazastrook. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat dit in geval van terugkeer in negatieve zin zou wijzen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëliisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëliische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëliische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëliische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de Gazastrook en hierbij verwijst naar uw gepercipieerde ongelovigheid moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u geen hoofddoek wenst te dragen en een eigen stijl heeft en daardoor gepercipieerd zou worden als ongelovige of afvallige maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men

door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een

geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang

aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw paspoort, de kopie van uw vorige paspoort en uw identiteitskaart hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw verblijf in Egypte en uw reisweg, elementen die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Uw huwelijksakte en de toelatingsbrief van de VUB hebben geen betrekking op de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De documenten betreffende uw studies in de Gazastrook en Egypte hebben betrekking op uw studies, die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Het document met betrekking tot uw stage in de Gazastrook toont hoogstens aan dat u uw stage voltooide, maar heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de problemen die u ervaren zou hebben tijdens uw stage en de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging, net zoals uw licentie van tandheelkunde. Het document met betrekking tot het conflict met de familie A.(...) A.(...) werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoekster, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel zet verzoekster uiteen als volgt:

“(...) Het CGVS betwist verder de ernst van de algemene situatie in Gaza die door de verzoekende partij wordt aangehaald.

Dat vooreerst dient te worden aangehaald dat in tegenstelling tot het besluit van het CGVS, de verzoekende partij degelijk na haar interview , op 28 maart 2019, een mail gestuurd heeft naar het CGVS met de gevraagde informatie ;

De verzoekende voegt copie van deze mail aan huidig verzoek toe, met een vrije vertaling naar het Engels. STUK 3.

Het is derhalve volkomen ten onrechte dat het CGVS stelt :

"U werd erop gewezen dat het aan u is om afdrucken of internetlinks te bezorgen aan het CGVS en u werd geïnformeerd hoe u dergelijke informatie kon bezorgen aan het CGVS (CGVS, p. 17, 19). Er dient echter vastgesteld te worden dat u tot op heden geen artikels, internetlinks of bijkomende documenten met betrekking tot het beweerde conflict hebt neergelegd. Dat u enerzijds beweert dat er informatie over dit conflict op het internet staat, maar anderzijds ondanks de herhaaldelijke expliciete vraag van het CGVS deze informatie niet neerlegde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Dat de beslissing derhalve niet getroffen werd met inachtneming van alle elementen die voorgebracht werden en dat deze elementen ook niet onderzocht werden door het CGVS zodat de aangehaalde middelen en begingsels geschonden werden.

Dat de beslissing derhalve minstens dient te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor verder onderzoek.

Dat de verzoekende partij echter ook van oordeel is dat de RVV , daargelaten de luik "Bloedwraak" , voldoende persoonlijke elementen aanbrengt die degelijk van aard zijn om haar de status van vluchtelingen toe te kennen.

Dat zoals reeds gezegd het CGVS geen voldoende rekening houdt met de complexiteit van de problematiek eigen aan Gaza en aan de activiteiten van de Hamas...

Verzoekende partij heeft Gaza verlaten, omdat de druk die door de Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend werd en dat zij constant diende te veinzen om vervolgingen te ontwijken en dat zij zodoende impliciet haar medewerking aan de Hamas bood...Iets dat haar met de tijd ook onverdraaglijk werd.

De verzoekende partij werd het haast onverdraaglijk verder gebukt te leven en voelde zich als vrouw gediscrimineerd, vernederd.

De Islam verplicht haar geenszins een hoofddoek te dragen, enkel een zekere interpretatie van de Islam, eigen aan radicalen dit oplegt. Het is de Gaza die dat in Gaza oplegt en die de bevolking onder de terreur laat leven, om zijn eigen doeleinden te bereiken.

Het niet dragen van de hoofddoek in Gaza dient derhalve vooreerst als indicator van ongehoorzaamheid aan de Hamas.

De verzoekende partij wenst hierbij te benadrukken dat de moslim kledij niet steeds tot de traditie heeft behoord doch dat de Hamas dit geleidelijk aan heeft ingevoerd.

Iets dat sedert jaren aan de gang is zoals dit artikel uit 2010 reeds aanvoert

(...)

Nog geen 10 jaar nadien probeert het CGVS te laten geloven dat sluier, niqab en burka effectief tot de Gazaanse traditie behoren;

De Hamas heeft derhalve perfect zijn doel bereikt....Maar niettemin blijven de Palestijnse vrouwen of sommigen onder hen voor hun vrijheden vechten .

Er bestaat geen enkele info die de stelling van het CGVS zou bevoordelen tav de versie van de verzoekende partij.

Dat de verwerende partij tevens stelt dat het probleem van bloedwraak dat door de verzoekende partij aangehaald werd evenmin geloofwaardig is .

Zij verwijt de verzoekende partij de beloofde informatie niet te hebben medegedeeld na het interview op het CGVS, hetgeen de verzoekende partij degelijk op 28 maart heeft gedaan, per mail ;

Dat de verzoekende partij derhalve degelijk haar medewerking geboden heeft ;

Dat de verzoekende partij de bloedwraak als dusdanig als een brutale en middeleeuws praktijk beschouwt ;

Zij is een jonge vrouw die naar een toekomst droomt, die reeds Gaza op 17 jarige leeftijd heeft verlaten om te gaan studeren en die weinig of geen belangstelling had voor de rootes van haar gezin of clan...

Zij was de facto weinig thuis en wanneer zij thuis was kwam het onderwerp weinig aan bod en wanneer het aan bod kwam luisterde zij slechts met één oor...

De zaak van de bloedwraak heeft de verzoekende partij niet rechtstreeks getroffen en zij heeft de zaak fatalistisch opgevat ; zij wist meteen dat gans de clan bij de zaak kon betrokken zijn en dat wat zij ook al dan niet kon vernemen niets zou veranderen aan het feit dat zij ooit het doelwit kon worden van de wraak.

De Gazaan wordt reeds dagelijks geconfronteerd met het geweld en niemand is in staat te kunnen beweren dat hij s'avonds levend naar huis zal terugkeren.

In bed kruipen en niet meer buiten gaan is in Gaza evenmin een optie : je huis kan door een raket geraakt worden op ieder moment...

De verzoekende partij heeft niet gezocht naar de werkelijke, echte achtergrond van de zaak te zoeken, omdat die zoektocht niets bijdroeg en niet van aard was haar leven verder te beïnvloeden.

Zij weet de het haar clan is die schuldig is voor de oorsprong van de bloedwraak.

*Zij maakt erop attent dat in het Arabisch doden of gedood worden slecht met een letter schillen en dat zij dus waarschijnlijk slecht begrepen werd toen zij de genese van de wraak uitlegde.
Dat de verzoekende partij vernomen heeft dat de naaste familie de stad verlaten heeft, nl de ouders n broers en zussen, doch dat de rest van de A.(...) A.(...) clan in de stad gebleven is.
Het CGVS diende rekening te houden met de door de verzoekende partij voorgelegde informatie elementen.*

Tot slot dient te worden vastgesteld dat het CGVS ondanks het feit dat degelijk gesteld wordt dat de verzoekende partij met een Palestijn uit Gaza gehuwd is , die in België als vluchteling erkend werd, met dat element helemaal geen rekening houdt bij de beoordeling van de mogelijkheden en het risico in geval van terugkeer naar Gaza.

De verzoekende partij is immers de echtgenote van de heer A.(...) A.(...) NN 81.11.11.-449 92 die als vluchteling is erkend Dat een terugkeer naar Gaza niet alleen strijdig zou zijn met de verplichting de eenheid van het gezin te bewaren doch ook de verzoekende partij blootstellen voor vervolgingen en vragen nopens de echtgenoot...

Tot slot haalt het CGVS een paar informaties waaruit zou moeten blijken dat een terugkeer via de grenspost van Rafah mogelijk is na een tochtje door de Sinai, onder bescherming van militairen die zelf wel het doelwit zijn voor terroristische aanvallen die de passerende Gazanen zouden besparen;

Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit Gaza afkomstig is, en Palestijns is , hetgeen geenszins betwist wordt door het CGVS.

Het CGVS betwist evenmin het feit dat de verzoekende partij Gaza op 12.06.2018 verlaten heeft richting België waar haar echtgenoot reeds als politieke vluchteling erkend was

Overwegende dat de stelling van het CGVS voor de verzoekende partij onbegrijpelijk voorkomt :

Dat zij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen :

- Vooreerst haar problemen met de Hamas die haar leven, haar vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigden
- De verzoekende partij wenst de richting van de Hamas niet te volgen en vreest hierdoor voor haar leven en fysieke integriteit; zij is ervan overtuigd dat de concrete bedreigingen van de Hamas ooit werkelijkheid gaan worden in geval van terugkeer.
- Zij vreest het geweld dat aan de bloedwraak in dewelke haar clan betrokken is gebonden
- daarnaast vreest zij de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij elke dag slachtoffer kan worden
- zij vreest Gaza nooit meer te kunnen verlaten en , - naast de hoger vermelde gevaren-, nooit haar echtgenoot nog kunnen vervoegen;

Dat de verzoekende partij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza , die aan de handelingen van de Hamas toe te schrijven zijn, handelingen die haar persoonlijk geïmponeerd hebben en omwille van het feit dat Gaza kortom onleefbaar is geworden;

Dat het CGVS van oordeel is dat de problemen met de Hamas ongeloofwaardig zouden zijn omdat het relaas van de verzoekende partij niet overeenstemt met de scenario die het CGVS geschreven heeft.

Overwegende dat de stelling van het CGVS vooreerst enkel steunt op een heel subjectieve appreciatie van he CGVS die door geen enkel objectief element ondersteunt wordt"

In een tweede onderdeel citeert verzoekster uit een aantal persartikels en rapporten om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is, dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal enz. mist. Indien haar geen werkmogelijkheden geboden worden, zal verzoekster uiteraard ook in financiële moeilijkheden en een precare situatie geraken. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met de concrete situatie in Gaza en met de politieke ambities van Hamas, die zich sinds de staatsgreep en nadien voor doel heeft gesteld Fatah te elimineren, dat Hamas naar hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en een "charia staat" op te richten, dat de plaats van de vrouw in een Islamitische staat "gelijk te stellen (is) met nul" en dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af wenst te elimineren door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking en door (kleine) voordelen te gunnen aan wie bij Hamas aansluit. In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken, aldus verzoekster, die meent dat zij genoegzaam bewezen

heeft omwille van een gegronde vrees te zijn gevlucht, alsook dat zij thans niet naar Gaza kan terugkeren, dit wegens eigen beweegredenen maar thans ook omwille van materiële omstandigheden.

In een derde onderdeel wijst verzoekster er op dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal zij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Verzoekster citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekster aan dat zij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. Zij hekelt dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoekster verwijst naar het rapport *“Gaza Ten Years later”* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoekster wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare “wachttijd”. Ook citeert zij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel *“Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’”* van 13 juli 2017, het artikel *“Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza”* van 11 juli 2017, het artikel *“Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president”* en het artikel *“Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar”* van 12 juni 2017 stelt verzoekster nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Zij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels. Verzoekster wijst er onder verwijzing naar het artikel *“La violence continue sans relâche autour de Gaza”* van 5 mei 2019 voorts op dat ook de veiligheidssituatie verslechtert.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van de e-mail verzonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de bijgevoegde informatie die wordt voorzien van een vrije vertaling en de verblijfstitel van verzoeksters echtgenoot.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 gevoegd.

4. Nieuwe elementen

4.1. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019.

4.2. Op 12 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020.

4.3. Op 29 oktober 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoire Palestinien – Bande de Gaza. Retour dans la bande*

de Gaza" van 3 september 2020 en de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020.

4.4. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer waarin zijn onder meer verwijst naar het akkoord tussen Israël en de VAE, haar psychologisch label evenwicht en het feit dat zij een miskraam heeft gehad begin oktober 2020 (zie medisch attest), het feit dat zij geen werk heeft in Gaza en de grote werkloosheid, de sanitaire crisis, en een paar krantenartikels citeert over de algemene veiligheidssituatie.

5. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

6. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. De motieven van de bestreden beslissing

7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten of deze niet als een schending van haar fundamentele rechten kunnen beschouwd worden, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en een loutere verwijzing naar de algemene toestand in de Gazastrook niet volstaat om een individuele vrees voor vervolging aan te tonen, (ii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft, uit haar eigen verklaringen blijkt dat haar individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat zij in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar de Gazastrook, (iii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zij geen elementen aanhaalt die erop wijzen dat er in haar hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld nu zij in dit verband enkel verwijst naar haar gepercipieerde ongelovigheid doch het gegeven dat zij geen hoofddoek wenst te dragen en een eigen stijl heeft en daardoor gepercipieerd zou worden als ongelovige of afvallige reeds het voorwerp uitmaakt van een onderzoek van haar nood aan internationale bescherming en elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen, (iv) niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen

die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoekster geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit haar verklaringen evenmin blijkt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas haar niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en zij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat en (v) de door haar neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

7.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 mei 2019 (CG nr. 1817574), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoekster daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster onder meer haar identiteitskaart, paspoort, huwelijksakte en documenten met betrekking tot haar studies in de Gazastrook en Egypte heeft neergelegd en dat aan haar identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer "*hij onder*

artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont aan de hand van documenten en ook niet beweert dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien verzoekster niet UNRWA-geregistreerd is en zij dienvolgens niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, is de uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent de stopzetting van de Amerikaanse financiering van UNRWA *in casu* niet dienstig.

8.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “*gegronde vrees voor vervolging*” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

8.3. Beoordeling

8.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij de Gazastrook is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft.

8.3.1. Wat betreft verzoeksters opmerking dat de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar problemen met Hamas ongeloofwaardig zijn enkel steunt op een heel subjectieve appreciatie die door geen enkel objectief element wordt ondersteund, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoek(st)er om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij/zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekster. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoeksters verklaringen.

Wat betreft de problemen die verzoekster zou hebben gekend en vreest te zullen ondervinden in geval van terugkeer naar de Gazastrook omwille van haar kledingstijl (het niet dragen van een hoofddoek) en uiterlijk (make-up), oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat (i) de problemen die zij gekend zou hebben omdat zij beschouwd werd als ongelovige – dokters wilden niet met haar samenwerken en patiënten wilden niet door haar behandeld worden omdat zij geen hoofddoek droeg en zij had ook met haar familie geregeld ruzie over het dragen van een hoofddoek en make-up – niet volstaan om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden daar (a) het dragen van bepaalde kledij en make-up niet als fundamentele rechten kunnen worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden, (b) zij bovendien niet verplicht is om in een aan Hamas gelinkte kliniek te werken, haar verklaring dat zij in een privékliniek heeft proberen werken met en zonder hoofddoek maar dat enkel haar verblijfskosten werden vergoed en zij haar al het werk lieten doen omdat ze net afgestudeerd was, waardoor zij met deze job stopte, niets te maken heeft met de door haar aangehaalde behandeling op basis van haar uiterlijk en gepercipieerde ongelovigheid en het bijzonder voorbarig lijkt dat zij nog geen twee maanden nadat zij de licentie verkreeg die haar toelaat haar beroep uit te oefenen zou concluderen dat het onmogelijk was om een job te vinden in de Gazastrook en (c) uit haar verklaringen voorts blijkt dat zij slechts ruzies en discussies had met haar ouders over het al dan niet dragen van een hoofddoek en make-up, wat niet voldoende zwaarwichtig is om te wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en zij als jonge vrouw de mogelijkheid kreeg om zelfstandig in het buitenland te studeren, wat er allerminst op wijst dat haar familie bijzonder conservatief is en (ii) zij er evenmin in slaagt aannemelijk te maken dat zij gedood of gearresteerd zou worden door Hamas bij terugkeer omdat zij beschouwd zou worden als ongelovige of afvallige, uit voormelde problemen die zij had in de aan Hamas gelinkte klinieken waar zij stage deed geenszins een dergelijk risico kan geconcludeerd worden, dat zij op straat opmerkingen en vuile woorden te horen kreeg omwille van haar stijl evenmin wijst op een risico om gedood of gearresteerd te worden, zij nog verklaart dat zij door Hamas als afvallige zou gezien worden omdat zij naar Europa vertrok doch zij er niet in slaagt deze vrees te personaliseren of te concretiseren, haar bewering dat zij zou gezien worden als een persoon die nieuwe ideeën kreeg en deze ideeën in de Gazastrook zou gaan verspreiden louter een blote bewering is, zij zichzelf bovendien nog als een soennitische moslim omschrijft en haar kledingstijl in België dezelfde is als de stijl die zij in de Gazastrook had en er, rekening houdend met het feit dat zij tijdens haar eerdere verblijf in de Gazastrook geen zwaarwichtige problemen heeft gehad omwille van haar stijl en gepercipieerde ongelovigheid en zij ook zonder problemen op legale wijze de Gazastrook kon verlaten om naar Egypte te reizen, dan ook geen elementen zijn die erop wijzen dat zij in geval van terugkeer gedood of gearresteerd zou worden.

Zonder in detail in te gaan op deze motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift vast te stellen dat verzoekster niet aantoonde dat voormelde motieven onredelijk of ontoereikend zouden zijn. Verzoekster komt in het verzoekschrift immers in wezen niet verder dan een verwijzing naar haar westerse levenswijze – zij heeft een hogere opleiding gevolgd, luistert graag naar muziek, draagt graag een kleedje met korte mouwen of een jeansbroek en draagt make-up – en de stelling dat zij zich als vrouw gediscrimineerd en vernederd voelde en zij zich niet kon ontplooiën, noch als vrouw, noch als vrouwelijke tandarts. Zij zet in dit verband uiteen dat Hamas de vrouwenrechten beknot, hekelt dat bij er het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de complexiteit van de problematiek eigen aan Gaza en de activiteiten van Hamas, en citeert hierbij een aantal bronnen. Verzoekster brengt hiermee echter geen argumenten bij een ander licht kunnen werpen op voormelde motieven van de bestreden beslissing, waar op omstandige wijze gemotiveerd werd dat zij niet aantoonde dat haar fundamentele rechten zouden geschonden worden bij een terugkeer naar de Gazastrook en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden, noch aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer door Hamas gedood of gearresteerd zou worden omdat zij als ongelovige of afvallige zou worden beschouwd. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie en het toevoegen van enkele (oude) artikels over Hamas doen hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er te dezen nog op dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoek(st)er aannemelijk maakt dat zijn/haar westerse gedragingen en uiterlijk een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoek(st)er om zijn/haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Nergens uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat dit *in casu* het geval is. Verzoekster toont immers op geen enkele manier aan dat haar keuze van kledij en stijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor haar religieuze dan wel politieke overtuiging, haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat uit verzoeksters

verklaringen bovendien blijkt dat zij in de Gazastrook geen zwaarwichtige problemen heeft gekend omwille van haar (kleding)stijl en gepercipieerde ongelovigheid zodat niet kan worden ingezien waarom dit in geval van terugkeer wel het geval zou zijn. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het loutere feit dat dokters niet met verzoekster wilden samenwerken en patiënten niet door haar behandeld wilden worden omdat zij geen hoofddoek droeg, dat zij met haar familie geregeld ruzie had over het dragen van een hoofddoek en make-up en dat zij op straat opmerkingen en vuile woorden te horen kreeg omwille van haar stijl (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-14 en p. 21) immers bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig worden geacht om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Behalve de door haar aangehaalde problemen met dokters in de aan Hamas gelinkte klinieken waar zij stage deed, maakte verzoekster doorheen haar verklaringen bovendien op geen enkel ogenblik gewag van verdere concrete problemen met organisaties van Hamas of personen gelinkt aan Hamas zodat zij in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat de druk die door Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend werd, dat haar problemen met Hamas haar leven, haar vrijheid van beweging en van gedachten bedreigden, dat zij *“de richting van de Hamas”* niet wenst te volgen en hierdoor vreest voor haar leven en fysieke integriteit en dat zij ervan overtuigd is dat de concrete bedreigingen van Hamas ooit werkelijkheid gaan worden in geval van terugkeer. Aangezien uit verzoeksters verklaringen daarnaast duidelijk naar voren komt dat zij doorgaans geen hoofddoek droeg wanneer zij het huis verliet of ging werken, zij zich dus niet schikte naar de maatschappelijke normen en tradities en zij in dit verband verklaarde: *“elke keer als ik thuis wou vertrekken om te gaan werken had ik ruzie met ouders omdat ik anders denk. (...) zij hechten zich aan de normen, tradities, wat gaan mensen zeggen, mensen gaan ons verwijten, ons niet aanvaarden, ze gaan roddelen. Maar het interesseert me allemaal niet, het is mijn lichaam, mijn mening, mijn personaliteit. Waarom moet ik me anders gedragen om anderen content te stellen.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), kan zij in het verzoekschrift evenmin ernstig volhouden dat zij het beu werd impliciet haar medewerking aan Hamas te bieden door haar levensstijl te wijzigen, dat zij constant diende te veinzen om vervolging te ontwijken en dat dit voor haar met de tijd ondraaglijk werd.

Ook de loutere verwijzing naar persartikels en rapporten waaruit moet blijken dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en is en de bevolking hiervan het slachtoffer is, en de argumentatie dat Hamas zich sinds de staatsgreep en nadien voor doel heeft gesteld Fatah te elimineren, dat Hamas naar hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en een *“charia staat”* op te richten, dat de plaats van de vrouw in een Islamitische staat *“gelijk te stellen (is) met nul”* en dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af wenst te elimineren door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking en door (kleine) voordelen te gunnen aan wie bij Hamas aansluit, kan op zich niet volstaan om in hoofde van verzoekster te besluiten tot een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Aangezien verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij door Hamas werd/wordt geïsoleerd met het oog op vervolging, is ook de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Gaza om te ontsnappen aan Hamas *in casu* niet dienstig.

8.3.2. Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, overtuigt verzoekster evenmin waar zij voorhoudt dat haar familie in een bloedwraak verwickeld is, die eveneens een bedreiging vormt voor haar leven.

Verzoekster betwist dat zij geen bijkomende informatie aangaande de bloedwraak waar haar familie bij betrokken is heeft neergelegd en voegt een email toe die zij op 28 maart 2019 naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou verstuurd hebben, met bijgevoegde internetartikels en een eigen vertaling naar het Engels.

De Raad stelt vooreerst vast dat deze email nooit geregistreerd werd in het administratief dossier en deze dus klaarblijkelijk niet ontvangen werd door de bevoegde dienst van het Commissariaat-generaal, en om deze reden dan ook niet werd meegenomen in de beoordeling gemaakt in de bestreden beslissing. Daarnaast stelt de Raad vast dat stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift, de desbetreffende email, in het Arabisch werd opgesteld en dat hieraan een eigen handgeschreven vertaling werd toegevoegd. Ook alle artikels die aan de email werden toegevoegd zijn in het Arabisch opgesteld, waarbij verzoekster op heden een handgeschreven eigen vertaling toevoegt. Uit deze vertalingen blijkt dat in de artikels in kwestie melding wordt gemaakt van het incident op zondag 6 augustus waarbij A.R.A.A. door O.M.A. werd gedood met een mes. In geen van deze artikels wordt

echter het incident besproken dat volgens verzoekster diezelfde avond nog zou hebben plaatsgevonden, met name dat de familie van A.R.A.A. het huis van O.M.A. aanviel waarbij de zus van O.M.A. beschoten werd en gewond zou zijn geraakt. Nochtans vermeldt het artikel van nnpres.com wél dat de dag nadat A.R.A.A. werd gedood de spanningen 's avonds hoog opliepen naar aanleiding van een ruzie tussen de families A. en A.A., waarbij verschillende personen werden gearresteerd door de politie. De Raad acht het echter wel bijzonder vreemd dat in een artikel gepubliceerd op 7 augustus 2017 om 9u43 reeds melding wordt gemaakt van een incident dat pas later die avond zou hebben plaatsgevonden. Een aantal van de aan het verzoekschrift gevoegde documenten (twee documenten van "A.(...) A.(...) *clan in the Homeland and the Diaspora*") zijn bovendien afschriften van Facebook posts, die op eenvoudige wijze gefabriceerd kunnen worden en aldus geen objectieve bewijswaarde hebben. Ook de kopie van de verklaring van de "A.(...)-A.(...) *Tribe*" dd. 6 augustus 2017 kan door eender wie zijn opgesteld en biedt dienvolgens geen enkele waarborg inzake authenticiteit. Bovendien blijkt uit geen enkel van deze documenten dat verzoekster als vrouw betrokken is bij deze beweerde bloedwraak. Voorts doen deze documenten geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het document opgesteld door personen die bemiddelden bij het conflict dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure neerlegde ter staving van haar relaas over de bloedwraak: *"Met betrekking tot uw vrees gedood te worden omwille van het conflict tussen de families A.(...) en A.(...) A.(...) dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en neergelegde documenten niet overtuigen. Vooreerst stelt het CGVS vast dat u slechts één document neerlegde ter ondersteuning van uw verklaringen, met name een document opgesteld door personen die bemiddelden bij het conflict, en dat uit vertaling van dit document en uit uw eigen verklaringen blijkt dat het op uw vraag werd opgesteld (CGVS, p. 19) en dateert van 25 september 2018, wat na uw verzoek om internationale bescherming is. Bijgevolg heeft dit document een gesolliciteerd karakter en is het opgesteld in functie van uw verzoek om internationale bescherming, wat de objectieve bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert. Voorts wordt de beschieting van de woning waarbij de zus van O.(...) gewond zou geraakt zijn, het enige gewelddadige incident dat volgens uw verklaringen plaatsgehad zou hebben na de dood van A.(...) R.(...), vreemd genoeg niet vermeld in dit document. Ook de naam van de gedode persoon wordt niet vermeld in het document, er wordt slechts vaagweg gesproken over de dood van een familielid van de familie A.(...) A.(...). Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen op bepaalde essentiële punten niet overeenstemmen met de inhoud van dit document. Zo verklaarde u herhaaldelijk dat O.(...), A.(...) R.(...) doodde met een mes of steekwapen ("wit wapen" of "blank wapen", CGVS, p. 16, 18). Volgens het door u neergelegde document gebeurde dit echter middels een kogel. Voorts verklaarde u dat de ruzie tussen O.(...) A.(...) en A.(...) R.(...) A.(...) A.(...) ontstond toen A.(...) R.(...), O.(...) aan het pesten was over het feit dat zijn familie dom was en al hun eigendommen en gronden had verloren (CGVS, p. 18). Volgens het door u neergelegde document ging het conflict tussen de twee families echter over een stuk grond gelegen in de stad Gaza. Toen u erop gewezen werd dat dit niet hetzelfde is als wat u verklaarde, zei u slechts dat ze het misschien anders verwoord is in het document en dat de ruzie ging over de grond die ze verloren (CGVS, p. 18). Dit vergoelijkt de verschillende verklaringen over de oorzaak van het conflict echter niet, de vaststelling blijft immers dat er in het document sprake is van een conflict over een specifiek stuk grond in de stad Gaza, terwijl u sprak over pesterijen over het verlies van eigendommen en gronden in het algemeen. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en het document tasten de geloofwaardigheid van uw beweringen ernstig aan."*, noch aan de motieven van de bestreden beslissing waar nog het volgende wordt overwogen: *"Gevraagd naar andere documenten met betrekking tot het probleem zei u dat u er geen had en stelde u zich de vraag welke andere documenten er kunnen zijn bij zulke problemen (CGVS, p. 17). Toen u gevraagd werd of er documenten zijn met betrekking tot de veroordeling van O.(...), repliceerde u dat u geen advocaat bent die zulke documenten kan vragen, dat u dergelijke documenten niet kan gaan vragen aan Hamas en dat de familie van O.(...) verdween (CGVS, p. 17). Dit alles vergoelijkt het ontbreken van deze documenten echter niet. Uw eigen familie, die neutraal is ten opzichte van Hamas (CGVS, p. 16) verblijft immers nog in de Gazastrook, bijgevolg kan verwacht worden dat zij dergelijke documenten kunnen bekomen voor u. (...)"* Verzoekster slaagt er aan de hand van de thans voorgelegde documenten aldus nog steeds niet in aannemelijk te maken dat zij voor haar leven zou hoeven te vrezen omwille van een bloedwraak waarin haar familie zou verwickeld zijn. Verzoekster verklaarde dienaangaande overigens tijdens het persoonlijk onderhoud dat de familie A.A. wraak wil nemen, dat ze iemand van verzoeksters familie, maakt niet uit wie, moeten doden *"om hun eer te wassen"* en geen verzoening aanvaardt, dat de familie A.A. sinds begin 2018 dreigementen begon te uiten *"als ze iemand van familie van a.(...) s.(...) zien dat er hem of haar ter plaatse gaan vermoorden om bloedwraak te nemen"* en dat het probleem tot nu toe niet opgelost is. Dit alles valt echter moeilijk te rijmen met verzoeksters verklaring dat er, na de beschieting van de woning waarbij de zus van O.M.A. gewond zou geraakt zijn (dezelfde dag dat A.R.A.A. werd gedood) geen andere incidenten meer zijn gebeurd (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-19). Gelet op het

voorgaande, kan de Raad dan ook niet anders dan besluiten dat verzoekster haar vrees in het kader van de door haar voorgehouden bloedwraak geenszins aannemelijk maakt. De argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoekster in wezen niet verder komt dan het louter volharden in haar beweringen dat ook zij het doelwit kan worden van de wraak, kan deze appreciatie niet ombuigen.

8.3.3. Verzoekster voert in het verzoekschrift voorts aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar huwelijk met een in België erkend vluchteling en dat haar terugkeer niet alleen een schending van het principe van eenheid van gezin zou uitmaken, maar haar ook zou blootstellen “voor vervolgingen en vragen nopens de echtgenoot”.

De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek, zoals ook blijkt uit het arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16). De Raad merkt in dit verband op dat het Hof van Justitie in voornoemd arrest weliswaar heeft geoordeeld dat, hoewel een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico van ernstige schade loopt, wel rekening moet worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade. Gezinsleden van een bedreigde persoon lopen in de regel immers het risico zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden. Het Hof benadrukte dat in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming aldus rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade jegens een gezinslid van de verzoeker, teneinde te bepalen of laatstgenoemde wegens zijn familieband met die bedreigde persoon zelf aan dergelijke bedreigingen wordt blootgesteld (§50-51). *In casu* is er in hoofde van verzoekster echter een weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees, nu zij geen gemeenschappelijk vluchtrelaas deelt met haar echtgenoot maar omwille van eigen redenen de Gazastrook heeft verlaten en haar echtgenoot reeds in 2015 werd erkend als vluchteling omwille van eigen motieven die losstaan van die van verzoekster. Zij huwden bovendien slechts op 10 september 2017 vanop afstand en verzoekster haalt doorheen haar verklaringen ook nergens een vrees aan omwille van haar huwelijk of omwille van de problemen van haar echtgenoot. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielpcedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden “van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de “gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”. Ook het Hof van Justitie benadrukte in voormeld arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16) dat richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat

gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j)), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (§68). Verzoekster dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

8.3.4. Ook de overige door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“(…) De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw paspoort, de kopie van uw vorige paspoort en uw identiteitskaart hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw verblijf in Egypte en uw reisweg, elementen die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Uw huwelijksakte en de toelatingsbrief van de VUB hebben geen betrekking op de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De documenten betreffende uw studies in de Gazastrook en Egypte hebben betrekking op uw studies, die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Het document met betrekking tot uw stage in de Gazastrook toont hoogstens aan dat u uw stage voltooid, maar heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de problemen die u ervaren zou hebben tijdens uw stage en de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging, net zoals uw licentie van tandheelkunde. Het document met betrekking tot het conflict met de familie A.(…) A.(…) werd hierboven reeds besproken.”*

Waar verzoeker in haar aanvullende nota en het medisch attest verwijst naar haar medische problematiek en de miskraam die zij heeft gehad wijst de Raad er op dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Ook de vaststelling dat verzoekster thans geen werk heeft in Gaza en er een grote werkloosheid is, nog meer onder vrouwen, heeft geen uitstaans met de criteria die ressorteren onder de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Waar verzoekster zich nog beroept op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

8.3.6. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre zij in het verzoekschrift aanhaalt dat zij eveneens de groeiende ernstige onveiligheid in Gaza vreest en dat Gaza onleefbaar is geworden, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

9.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

9.2.1.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

9.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster dient aan te tonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeksters situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de

humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“U verklaarde dat u geen toekomst heeft in Gaza, dat u niks heeft in geval van terugkeer en dat u niet aan werk kan geraken (CGVS, p. 20). Aan deze beweringen kan echter geen geloof gehecht worden. Uw bewering geen werk te kunnen vinden werd hierboven reeds besproken. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u in Gaza samen met uw ouders en uw jongere zus verbleef in een appartement dat eigendom is van uw familie, dat uw ouders daar nog steeds verblijven en dat u continu contact hebt met uw ouders (CGVS, p. 6-8). Uw vader en moeder waren respectievelijk boekhouder in een elektriciteitsbedrijf en hoofd van de afdeling vrouwen en nieuwgeborenen in een ziekenhuis, zijn beiden gepensioneerd en krijgen een pensioenuitkering (CGVS, p. 5). Uw ouders financierden uw studies en verblijf in Egypte volledig, zo bedroegen enkel en alleen de inschrijvings- en registratiekosten 19.000 Egyptische pond (ongeveer 1000 EUR) per semester of per jaar (CGVS, p. 10). Uw ouders onderhouden momenteel ook nog uw jongere zus, die aan de universiteit studeert (CGVS, p. 5). Daarnaast stelt het CGVS vast dat u een familiaal netwerk heeft buiten de Gazastrook, met onder meer uw echtgenoot in België, ooms in Denemarken, de Verenigde Staten en Tunesië, tantes in Duitsland en Egypte en een neef in de Verenigde Arabische Emiraten (CGVS, p. 7, 11). Uw familie in de Verenigde Arabische Emiraten betaalde uw reis van Egypte naar de Emiraten en u was hun gast gedurende ongeveer een maand (CGVS, p. 4, 11). Uw echtgenoot betaalde uw reis van de Emiraten naar België (CGVS, p. 11). Uit al deze elementen blijkt dat u niet in precare omstandigheden leefde in de Gazastrook en dat u steun kreeg van familieleden binnen en buiten de Gazastrook. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat dit in geval van terugkeer in negatieve zin zou wijzigen.”* Uit verzoeksters verklaringen over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoekster geenszins volhouden dat er in haar hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift louter tot de stelling dat zij in financiële moeilijkheden en een precare situatie zal geraken indien haar geen werkmogelijkheden geboden worden en het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. In de aanvullende nota herhaalt verzoekster slechts dat zij geen werk zal kunnen vinden en er grote werkloosheid heerst. Met deze opmerking weerlegt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet dienaangaande.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoekster brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

9.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekster beschikt over een paspoort, geldig tot 17 februari 2021. Zij is aldus in het bezit van de nodige documenten om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het

geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De “*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*” is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was

in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals verzoekster suggereert, is dan ook geen sprake.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoekster geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19 pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Dat verzoekster duidelijk niet in de negatieve aandacht stond van Hamas wordt overigens bevestigd door het feit dat uit haar verklaringen blijkt dat zij op legale wijze in het bezit van haar eigen paspoort Gaza verlaten heeft (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoekster heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij

een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

De door verzoekster in de aanvullende nota geciteerde krantenartikelen over de sanitaire problemen, en de covid-19 pandemie, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

9.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

9.2.2.1. Beoordeling

9.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

9.2.2.3. Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een

marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamitische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de "deal van de eeuw" door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019

gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 en 2020 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoekster geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven buiten beschouwing gelaten, toont verzoekster evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoek(st)er in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij/zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem/haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoek(st)er een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn/haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoekster brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Zij verwijst in dit verband immers slechts naar het feit dat zij geen hoofddoek wenst te dragen en een eigen stijl heeft en daardoor gepercipieerd zou worden als ongelovige of afvallige (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21), welke elementen reeds werden beoordeeld in het kader van de mogelijke vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekster in de aanvullende nota geciteerde krantenartikelen over de veiligheidssituatie doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van

het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS